

que corri la veu

www.quecorrilaveu.org - redaccio@quecorrilaveu.org

dimarts 13 de maig de 2003

Arama, otro caso del actual monopolio del Partido Popular

Arama es un pequeño municipio de unos 300 habitantes enclavado en las montañas de Gipuzkoa. Desde las primeras elecciones municipales democráticas, la única lista que se presenta es la de la agrupación independiente *Aramako Herritarrak*. Las listas se componen tres meses antes de las elecciones municipales mediante una asamblea popular para todos los habitantes del municipio mayores de 18 años. De ahí han salido todas las candidaturas durante estos 25 años. Los sucesivos alcaldes y concejales de esta localidad siempre han apostado por la

repulsa más absoluta a toda clase de violencia, tanto la de ETA, como la de las fuerzas de seguridad del Estado. Nunca en el municipio se han producido violencia, agresiones o atentados de carácter político. Hoy por hoy, la candidatura *Aramako Herritarrak* ha sido ilegalizada por la "Justicia" española. Se da el caso de que el único partido vasco que se presenta en muchos municipios de Euskadi y Navarra es el PP, por tanto, a falta de más candidaturas, con un solo voto el PP se llevaría la alcaldía y la concejalía de este municipio. Como en la mayoría de los pueblos vascos, la lista del PP está formada por simpatizantes del PP de comunidades como Madrid, Andalucía, Castilla, Canarias... Arama pasaría entonces a tener un alcalde que ni conoce, ni jamás ha vivido ni vivirá en esta localidad. Si el supuesto alcalde y el resto de esta lista del PP rechazaran la alcaldía, Arama pasaría a tener un gestor ordenado directamente por el Gobierno Español. La causa que se argumenta para ilegalizar la lista elegida popularmente de Arama, es que uno de sus miembros ha simpatizado en algún momento de estos últimos 25 años con Herri Batasuna.

El caso de Arama no es único, en la Comunidad Autónoma del País Vasco, se han dado cinco casos, y en

Navarra otros diez, de candidaturas independientes formadas hace 25 años ilegalizadas por el Gobierno Español.

Y ninguna de ellas con relación con el mundo de ETA o de Batasuna, aunque sí con la causa de la libertad y los derechos del pueblo vasco.

También hemos de contar con los más de 100 municipios vascos y navarros donde desde 1977 las listas más votadas si que han sido las de Herri Batasuna, y que pasarán en su gran mayoría a manos del PP, los únicos que han presentado candidaturas en todos estos municipios. La situación de violencia que de por sí se vive en estos pueblos, se incrementará hasta límites insospechados bajo alcaldías absolutas del PP, con miembros no vascos, elegidos por uno o dos votos, que harán lo que les venga en gana en estos lugares con ideas de tradición nacionalista de izquierda mayoritaria. En todos los municipios vascos y navarros las ideas nacionalistas de izquierda dejarán de ser representadas, y sus alcaldías y concejalías desaparecerán, al igual que en los parlamentos forales (diputaciones) de Álava, Gipuzkoa, Navarra y Bizkaia.

En las Elecciones Municipales de 1999, la entonces coalición EH fue el segundo partido más votado después de PNV-EA. A mucha distancia le seguía la tercera fuerza, PP-UPN. Como ejemplo, hay que mencionar que en aquellas elecciones EH fue la segunda lista más votada del ayuntamiento de

Pamplona tras PP-UPN con una diferencia muy reducida.

Con la medida que ahora se toma,

se ilegaliza a la segunda fuerza política municipal vasca así como a un gran número de agrupaciones municipales independientes cuyo único delito es "haber sido contaminadas en algún momento por algún simpatizante de Batasuna" (sic.), y que sin embargo esconde una vez más el deseo del Gobierno Español de impedir el derecho de

libertad ideológica y de voto a aquellas personas que se sienten de izquierdas y con una conciencia nacionalista. Se quedarán sin representación electoral el mismo número de personas que la suma de los votantes de PP y PSOE en Navarra y en Euskadi en las últimas elecciones del 99. El caso del pueblecito de Arama nos tiene que hacer reflexionar a la fuerza sobre cuál es realmente la verdadera paz y libertad que quiere el Gobierno para Euskal Herria y para el Estado español, y pensar allá donde esta carta sea leída en dónde y cuándo acabará esta cruzada del PP para uniformizar y "limpiar" España de nacionalistas y comunistas. IU, PCE, ERC, BNG, Endecha Astur, Maulets... pueden ser sus siguientes objetivos. Recordemos lo que Bertolt Brecht dijo en el exilio tras la caída de Alemania en poder de los nazis en los años 30: "Primero vinieron a por los judíos, pero no me importo porque yo no era judío, luego vinieron a por los comunistas, pero no me importo porque yo no lo era, vinieron a por los intelectuales, pero no me importo porque yo no lo era, después vinieron a por los periodistas, pero no me importo porque yo no lo era, un día vinieron a por mí, pero ya era demasiado tarde."

JON ELORI

SUMARI

2 Editorial: "Compte"

Opinió: "Indiferència i normalitat"

3 La vinyeta: "La pau segons George Bush"

La mujer, sobreexplotada según la OIT

Desinformació al poder

El conflicte de l'aigua entre Palestina i Israel

4 Breus

Agenda d'aquesta setmana

Compte

A algú li podria semblar que amb els anys de democràcia que portem, la correcció política a l'hora de parlar-ne als mitjans o el fet que Ana Botella sigui tercera en la llista del PP per Madrid, la dona es troba molt a prop de la igualtat. A algú li podria semblar que bé, que si falta alguna coseta per arreglar en el tema de la discriminació sexista són els maltractaments. I en part és cert, els maltractaments és un problema que la societat ha de solucionar com abans millor.

Però el que segurament passa més inadverent per a molts, excepte per als qui la pateixen, és aquella discriminació de gènere —és a dir, el rol que “tradicionalment” se li ha atorgat a la dona— exercida cada dia en el lloc de treball, a casa o a on sigui. Vivim, encara que sigui dur dir-ho, en una societat plenament patriarcal, on és normal que una home accedeixi a un lloc de treball abans que una dona tot i tenir les mateixes capacitats i aptituds, on la dona segueix ocupant-se de les tasques domèstiques, on es fan programes on la dona no surt gaire ben parada, com per exemple *Noche de fiesta*.

I això passa avui, al maig del 2003, encara que ens omplim la boca, sobretot els polítics —i més en aquests dies de campanya—, de la paraula màgica “igualtat”. Ahir la Organització Internacional del Treball va fer públiques unes dades no gaire encoratjadores. Segons aquestes dades, el 33% de les diferències salarials entre homes i dones que realitzen el mateix treball són motivades per discriminacions de sexe i de gènere. L'ocupació femenina ha crescut més en els últims set anys, però ho fa en pitjors condicions que els homes. Compte, les coses no són tan boniques com es pinten.

Que corri la veu!

Indiferència i “normalitat”

Diuen que tot, a la vida, passa molt de pressa. I això ens fa pensar, però sobretot ens ensenya el valor de les coses, de les persones, de nosaltres mateixos. També es diu que molts dels errors els cometem per anar massa depressa. Així que vivim envoltats d'aparents contradiccions, i hem de trobar el sentit de les coses pensant una mica més enllà de com se'ns presenten a primera vista.

Des de fa gairebé dos mesos tots ens hem trobat immersos en una situació una mica estranya; sobretot perquè ens ha fet pensar en moltes de les coses que ens envolten. Tots sabem quin ha estat el detonant. Els mitjans de comunicació n'han arribat a parlar massa; però el més important és que cadascú, a la seva manera, ha pogut reflexionar i parlar amb els altres. El que em sap greu és que en el moment en que podríem arribar a conclusions comencem a estar una mica cansats. A més, la cara visible del problema s'està desintegrant, i es dissol en el mateix teixit polític, social i econòmic que coneixíem abans. Les coses tornen a la indiferència, a la “normalitat”.

En aquest moment podem trobar opinions de tot tipus. Però la pregunta que molts ens fem és com es poden reconduir algunes de les coses que, entre tots, van anar sorgint en el marc privilegiat que van ser les assemblees de la nostra Facultat. Va ser una situació realment excepcional. Era com estar en una conversa d'amics on el que es deia sortia de dins; però els que parlaven i s'escoltaven eren una multitud d'estudiants, la majoria companys de la mateixa Facultat, però que fins llavors gairebé no es coneixien.

Els debats que es van obrir van ser més sorprenents que la notícia d'un l'atac que els mitjans ja s'havien preocupat de fer-nos previsible. Es van escoltar moltes opinions, moltes persones. Però va costar saber què fer amb les

idees, amb les nostres reflexions, amb plantejaments que sortien de dins de nosaltres però que, en molts casos, no hem sabut després què fer-ne.

Però no tot ha estat així. Una de les poques conclusions a què he arribat és que només han sobreviscut les idees i la creativitat que s'han canalitzat a través d'un projecte. Aquest pot ser de qualsevol mena. L'únic que ha calgut ha estat trobar un objectiu. Amb això ja n'hi havia prou per tenir una línia a seguir i on anar realitzant les aportacions de cadascú de nosaltres. Un projecte és molt més que un conjunt d'activitats. Un projecte ha de tenir sentit i ha de tenir autonomia. Un projecte ha de motivar a les persones que hi par-

que caracteritza tradicionalment gran part d'aquesta activitat. A part d'alguns actes i activitats concretes, estan fent una petita col·laboració amb l'associació d'actors de Catalunya, vinculada a Cultura contra la guerra. Em consta que han sorgit moltes i bones idees; i tenen el propòsit de constituir una associació que permetrà donar continuïtat al seu projecte.

Amb això veiem com el paper del periodisme, la comunicació audiovisual i la publicitat poden confluïr cap a projectes que tenen un escenari d'anàlisi i treball molt més gran del que estavem acostumats a veure. Darrere de cada problema que ens envolta hi ha un missatge, una proposta de solució,

alguna cosa a dir.

Hi ha tants temes que els mitjans no han tractat com podien ser tractats. Els estudiants compten amb l'avantatge del temps, de la motivació, i això els pot permetre aprofundir en molts temes que han estat tractats per sobre pels mitjans que tenen una finalitat comercial. En aquesta línia, la publicitat també pot desplegar tot

un conjunt de tècniques al servei d'idees que tinguin objectius socials i que reflecteixin una problemàtica real. Hi ha mil maneres: un documental, una pel·lícula, un reportatge, un cartell, un article, un anunci, un article, una entrevista; i també un poema, una cançó, una imatge ... poden reflectir una situació d'injustícia, d'aïllament, de sofriment, de solitud, d'amistat, de passió, de necessitat. I més enllà de situacions pures, poden reflectir les mescleres i contradiccions que podem observar al nostre voltant. Només ens farà falta saber observar i pensar. I ja hem demostrat que ho sabem fer.

MANEL VINYALS
PROFESSOR DE PUBLICITAT DE LA
FACULTAT DE COMUNICACIÓ DE LA UAB

La mujer: sobreexplotada según la OIT

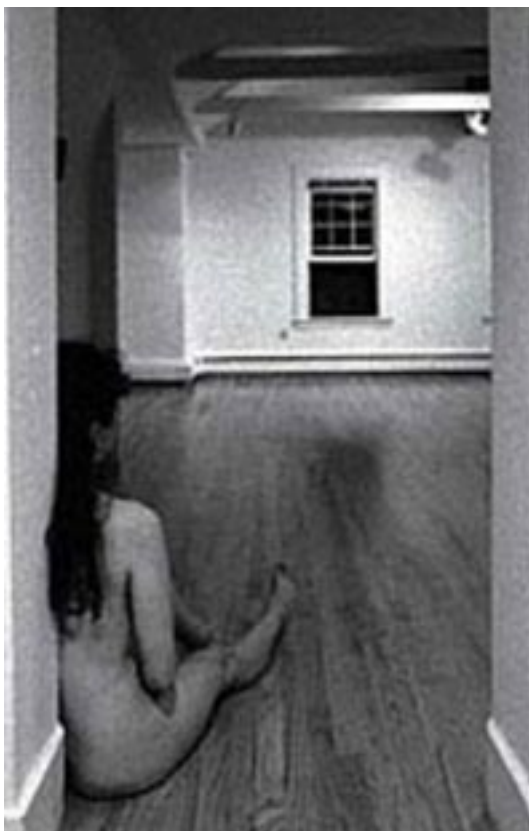
La Organización del Trabajo publica un estudio alarmante sobre la mujer

ANDRÉS MOURENZA · La globalización, la violencia, el tráfico de personas son problemas de la sociedad actual que la mujer sufre en sobremanera debido a una estructura social sexista: el patriarcado. Así, la feminización de la pobreza, la violencia doméstica, la "trata de blancas", la discriminación laboral son consecuencias de dicha estructura social.

Las cifras que arroja el estudio de un informe de la Organización Internacional del Trabajo (OIT) no pueden ser más alarmantes: en el estado español las mujeres cobran, de media, 350 euros menos que los hombres por el mismo trabajo. Es decir, una mujer media ingresa un salario un 30% menor que el que gana un hombre, lo que supone que en España a las mujeres se les explota el doble que en el resto de Europa, donde la diferencia es de un 15%, lo que sigue suponiendo un porcentaje bastante alto. Así, la mujer sigue teniendo que soportar ofertas laborales más precarias (cuentan con más contratos temporales que los hombres), peores condiciones de trabajo, de seguridad y salariales. No en vano el paro femenino es del 13,18%

y el masculino del 6%. Además el informe de la OIT no es muy alentador, asegura que "la discriminación no desaparecerá por sí misma" y que, aunque todos los países de la UE prohíben la discriminación laboral, su normativa es insuficiente.

Por otra parte, en lo que va de año, 18 mujeres han sido asesinadas por sus parejas y se han recibido 7.302 denuncias de mujeres por malos tratos (lo que contrasta con las 1.121 presentadas por hombres). Según las asociaciones feministas, estas estadísticas demuestran que las medidas adoptadas por el Gobierno son "ab-

solutamente ineficaces" y nada más que "propaganda".

Desinformació al poder

MAR MERCADÉ · Des de sempre, la guerra s'ha basat en la impunitat. I la impunitat, al seu torn, es basa en la ignorància. Però avui en dia, amb els nous mitjans existents i una consciència social tan desperta, aquesta ignorància és més difícil d'assegurar. I assegurar-la s'ha convertit en l'objectiu principal de les potències invasores arreu del món. Els EUA ja ho van demostrar en el recent conflicte d'Iraq: no pensen permetre que se senti cap veu que no sigui la seva. José Couso, Julio A. Parrado i molts d'altres han estat les víctimes d'aquesta purga desinformativa.

I els assassinats continuen: Rachel Corrie, 23 anys, voluntària; va ser esclafada per un *bulldozer* mentre defensava un grup de cases a Gaza. Brian Avery, 24 anys, voluntari; mort d'un tret al cap a l'hospital de Haifa. Tom Hurdall, 21 anys, voluntari; en estat vegetatiu a un hospital de Beer Shee-va després que un franc tirador li disparés mentre intentava treure un grup de nens de la línia de foc a Rafah.

Durant aquesta setmana, a més de les morts dels voluntaris esmentats, les forces d'ocupació israelianes han saquejat les oficines de la ONG Moviment Solidari Internacional (IMS), robant tots els ordinadors i materials de treball i destrossant tot l'espai. Les voluntàries Fida (palestina) i Florence (nord-americana) i una treballadora de la ONG Human Rights Watch van ser segrestades i retingudes durant tres dies, i estan esperant la seva deportació. Paral·lelament, un grup de voluntaris de la CE- entre els quals hi ha dos catalans- estan retinguts a Jordània després d'haver-se'ls denegat l'entrada a Israel.

Com van dir ja fa temps: *La primera víctima d'una guerra sempre és la veritat*. I, tristament, cada dia que passa podem veure que la cita pren més i més cos. Potser perquè és una veritat inherent en l'home o potser perquè algú vol que sigui així, però any rere any veiem que la veritat és la víctima.

Per més informació

UNESCO
www.palsolidarity.org

la vinyeta

LA PAU, SEGONS BUSH

Els orfes tenen un dia per somniar amb una altra situació al Tibidabo

300 nens d'entre 5 i 15 anys van abandonar els seus orfanats diumenge per anar a gaudir d'un dia diferent al parc d'atraccions Tibidabo. Aquesta és una més de les activitats de l'organització Somiar Despert, formada per joves amb l'intenció d'ajudar i fer passar bones estones a aquells nois i noies que no han tingut tanta sort, però mereixen les mateixes oportunitats. Després de la Festa de

Nadal, que cada any organitzen, la sortida de diumenge era una de les més esperades. La jornada va ser un èxit i tant els més de 300 voluntaris com els autèntics protagonistes van demostrar amb fets que un altre món és possible.

49 persones moren en l'atemptat suïcida a Txetxènia

L'atemptat suïcida amb un camió-bomba comès ahir al nord de Txetxènia ha provocat 49 morts, segons l'últim balanç donat a conèixer avui

pel vicefiscal general rus, Serguei Fridinski, ha dit que la xifra de morts pot augmentar. Entre les víctimes hi ha tretze dones i sis nens, i més de 260 ferits de diversa gravetat. Més de 110 persones han hagut de ser hospitalitzades, de les quals 57 es troben en estat molt greu, segons aquestes informacions. L'atemptat amb explosius, que tenia com a objectiu edificis administratius del govern, és el més sagnant a Txetxènia des del de Grozni. Aquest atemptat, produït el mes de desembre passat contra un edifici de l'administració txetxena en el qual van morir 89 persones.

Informació del diari Quecorrilaveu

El projecte que corri la veu vol la teva col·laboració.

Es necessiten redactors, maquetadors, distribuïdors, dibuixants, guionistes. Aquí hi ha lloc per a tothom. Pots treballar des de casa o a la Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB.

Entre tots farem que corri la veu!

redaccio@quecorrilaveu.org

retalla-la i corre la veu

DIMARTS 13 DE MAIG

Exposició JOMA: EN PEU DE GUERRA

Hora: 09:00
Lloc: Sala Rovira. Rambla de Catalunya, 62
Del 8 de maig al 13 de juny.
Continguts: Dibuixos publicats el darrer any a la premsa. S'hi tracta el rerafons de la tensió després de l'11 setembre 2001. La guerra i la seva preparació: la por, la mentida i l'abús. Els desplaçats i els moviments migratoris també hi són reflectits, així com l'absurda idea de l'enemic invisible.
L'espai: La sala s'ha transformat totalment. El conjunt d'originals estan presentats en el context d'un espai/escenografia que sota el títol d'ONA EXPANSIVA pretén traspasar una mínima part de la violència que conté la situació de guerra i d'amenaça actuals a la pròpia experiència de la visita de l'exposició.

Xerrada: 'Premsa i poder al País Basc'

Hora: 10:30
Lloc: Aula Magna Facultat CC. de la Comunicació UAB
Amb Joan Manel Tresserras, professor i membre del CAC.
Acte inclòs dins les 'Jornades sobre el tancament d'Euskaldunon Egunkaria'

Xerrada: 'La premsa al País Basc'

Hora: 11:30
Lloc: Aula Magna, Facultat Ciències de la Comunicació Amb Enric Xicoy,

professor de Comunicació.

Preestrena del reportatge sobre el periodista Miguel Gil

Hora: 12:00
Lloc: Aula Magna de la Fac. C. Comunicació UAB
El vindran a presentar els autors del reportatge i un familiar de Miguel Gil. Però si no podeu anar, dijous a la nit el passaran per tv3.

Xerrada: 'El projecte Egunkaria'

Hora: 12:15
Lloc: Aula Magna, Facultat Ciències de la Comunicació Amb Marxelo Otamendi, director, i Joan Mari Torrealdei, president del Consell d'Administració

Xerrada sobre objecció fiscal

Hora: 12:00
Lloc: Plaça Cívica de la Universitat Autònoma de Barcelona.

Cinefòrum contra la guerra: 'Ay, Carmela!' de Carlos Saura

Hora: 16:00
Lloc: Sala Cinema de la UAB

DIMECRES 14 DE MAIG

'Xerrada: 'Situació de la llengua basca i importància de l'associacionisme'

Hora: 10:00
Lloc: Aula Magna Facultat CC. de la

Comunicació UAB

Amb Xabier Mendiguren, secretari general de Kontseilua, Jordi Solé i Ibon Sarasola.

Xerrada: 'La premsa escrita en la normalització de les llengües minoritzades'

Hora: 11:00
Lloc: Aula magna, Facultat Ciències de la Comunicació
Amb Jordi Solé, sociolingüista i professor.

Mitjans de comunicació i servei públic

Hora: 11:00
Lloc: Col·legi de periodistes Debat amb els partits polítics sobre els mitjans i les reivindicacions dels moviments socials. Amb representants de PSC, IC, Els Verds i Més, ERC i CiU.
Organitza: ComunicAcció.

Xerrada: 'L'aportació d'Egunkaria a la normalització i normalització de l'euscar'

Hora: 12:00
Lloc: Aula Magna, Facultat CC. de la Comunicació, UAB
Amb Ibon Sarasola, investigador i acadèmic numerari d'Euskaltzaindia (l'Acadèmia de la Llengua Basca)

Cicle de Cinema: 'Documentals Iranís'

Hora: 12:00
Lloc: Sala de Cinema de la UAB -

més informació a www.quecorrilaveu.org

Centre de la Imatge
- CRISTINE, 1999, de Mohamad Jafari
CAPTIVE WAITING

Xerrada: 'Construint la pau en temps de guerres'

Hora: 12:00
Lloc: Aula 8 Facultat de CC. de la Comunicació UAB
Organitza l'Escola de Cultura de Pau de la UAB

Xerrada/Entrevista a Antonio Baquero (enviat especial del Periodico a Bagdad)

Hora: 15:00
Lloc: Sala de Graus de la Facultat de CC. de la Comunicació de la UAB
L'hora s'ha de confirmar.

Xerrada: 'La importància d'Egunkaria en la normalització de l'euskara'

Hora: 17:00
Lloc: Aula Magna UB
Ibon Sarasola, investigador i acadèmic numerari d'Euskaltzaindia (l'Acadèmia de la Llengua Basca)

DIJOUS 15 DE MAIG

Cicle de Cinema: 'Documentals Iranís'

Hora: 12:00
Lloc: Sala de Cinema de la UAB -
Centre de la Imatge -
TANHA DAR TEHRAN, 1999, de Pirooz Kalantari
SCHOOL IN THE HAND OF CHILDREN, 2002, de Orod Zand

Un diari obert a tothom: redaccio@quecorrilaveu.org

www.quecorrilaveu.org

